

„Žluté vesty“

[Gilets jaunes]

„To je vzpoura?“

„Ne, vaše veličenstvo, to je revoluce!“

(vévoda de La Rochefoucauld-Liancourt k Ludvíku XVI., 15. července 1789 po dobytí Bastily)

„ŽLUTÉ VESTY“ [GILETS JAUNES]

„To je vzpoura?“

„Ne, vaše veličenstvo, to je revoluce!“

(vévoda de La Rochefoucauld-Liancourt k Ludvíku XVI., 15. července 1789 po dobytí Bastily)

Nedávno jsme na našem blogu zveřejnili některé dokumenty (v takovém pořadí, v jakém se k nám dostávaly) hnutí „Žluté vesty (Gilets Jaunes)“, které již několik týdnů otřásá Francií. Následující text je jakýmsi úvodem k nim všem (úvodem, který obvykle zveřejňujeme před příspěvkem).

Nebudeme se tu vracet k historii tohoto hnutí, konkrétním událostem nebo projevům. Zainteresované čtenáře můžeme odkázat na různé webové stránky a blogy, které tento úkol plní velmi dobře.

Čím bychom se naopak zabývat chtěli, je způsob, jakým k tomuto hnutí přistupujeme, jak jej analyzujeme, jak hodnotíme jeho význam v rámci třídního boje. A neskrýváme, že (negativní) inspirací pro tento příspěvek (kterou bychom mohli důvěrně nazvat „Co nedělat“) byly všechny ty různé články kydající na toto hnutí hnůj, články, které produkovalo a šířilo až příliš mnoho ultralevicových skupin.

Jsme si vědomi mnoha slabin, které hnutí vyjadřuje, a také je kritizujeme, ale sotva můžeme souhlasit s metodologií, kterou tyto skupiny používají – metodologií, která hnutí redukuje

pouze na ony slabiny, s přístupem, který tyto slabiny a iluze vyjádřené jen částí „Gilets Jaunes“ zobecňuje, jako kdyby to byla podstata celého hnutí, s analýzou, která třídu chápe jako něco statického, sociologického, mechanického...

Nebudeme se tu zabývat všemi argumenty, které ultralevice proti „Gilets Jaunes“ užívá, ale musíme alespoň zmínit ty nejabsurdnější a odpovědět na ně, abychom mohli toto hnutí umístit do kontextu třídního boje a postavit ho zpět z hlavy na nohy...

DVĚ POJETÍ TŘÍDY: PROLETARIÁT JAKO SOCIOLOGICKÁ ENTITA VERSUS PROLETARIÁT JAKO BOJUJÍCÍ SÍLA

Mnozí z těch, kteří pohrdají hnutím „Gilets Jaunes“, tvrdí, že jde o mezitřídní hnutí, směs buržoazie a proletariátu, multitudu historicky protichůdných zájmů a programů. Takový názor je založen na sociologickém vymezení dělnické třídy, v němž proletář rovná se dělník, nebo ještě lépe, pokud možno, dělník továrny.

Pro nás proletariát není statickou skupinou jednotlivců definovaných mzdou, ale spíše entitou, která se strukturuje v boji a prostřednictvím tohoto boje, silou, která v době sociálního smíru existuje jen jako potenciál, a která se změní ve skutečnou sílu pouze v boji spojeném s jejím historickým programem, který částečně vyjadřuje v každém svém střetu s kapitálem.

Samozřejmě, že definujeme proletariát jako vykořisťovanou třídu, ale nenechme se mýlit novými formami společenského statusu, které kapitál vynalezl, aby byl flexibilnější a ziskovější. Všichni ti majitelé malých obchodů, řemeslníci pracující na volné noze, a bílé límečky, kteří tolik vadí ultralevicovým chytrolínům, sdílejí přesně stejné životní podmínky (a někdy ještě horší), stejné problémy, stejnou bídu jako „ryzí proletáři“.

Ve skutečnosti tu jde o velmi úspěšnou strategii kapitálu a jeho demokracie, která má maskovat různé kategorie proletariátu, a zabránit tomu, aby se třída rozpoznala jakožto třída, aby se sjednotila. A má také prezentovat jiné, formálně námezdní pracující, jako by to byli proletáři, i když objektivně stojí na opačné straně barikády.

„Smyslem samotného rozvoje demokracie je zamlžovat stávající význam zjednodušení/zostření protikladů kapitalismu prostřednictvím smazávání třídních hranic. Děje se tak s pomocí specifických podob ideologie, které v tomto ohledu vyvolávají naprostý zmatek – hlavně těch, které se zakládají na komplikovaném souboru právních a formálních postů, údajně rozdělujících společnost na neurčitý počet víceméně vágních a pružných kategorií a nikoli na dvě antagonistické třídy.“

Na jednom pólu společnosti takto například celý souhrn právních úprav vytvářejících zdání existence pseudonámezdních postů pomáhá kamuflovat buržoazní povahu veškerých státních struktur. Platí to třeba pro armádní a policejní důstojníky nebo vysoce postavené činitele státní správy či průmyslu, pro byrokraty všeho druhu..., kteří se pod touto rouškou klasifikují jako neutrální kategorie bez třídní příslušnosti, či ještě hůře, splývají s „dělnickými sociálními skupinami“.

Na opačném pólu společnosti dochází k témuž: souhrn právních úprav vytvářejících zdání existence pseudovlastníků – „rolnická“ družstva, pozemkové reformy, řemeslníci... – objektivně kamufluje existenci obrovských mas proletářů, které kapitál sdružil kvůli produkci nadhodnoty (maskuje se námezdní charakter). Tento i další ideologické mechanismy se nás snaží prezentovat jako lidi stojící navzájem proti sobě a s odlišnými zájmy, než jaké mají jiné části proletariátu: měšťští dělníci/zemědělští dělníci, zaměstnaní/nezaměstnaní, muži/ženy, „dělníci“/zaměstnanci, fyzicky/duševně pracující...“ [GCI-ICG, Teze programové orientace, teze č. 14]

Konečný důkaz o společenském postavení těch, které někteří levičáci odmítají nazývat proletáři (výčet těch, kteří podle nich do této kategorie nespádají, se liší podle okolností, ale všeobecně pro ně zahrnuje pracující na volné noze, malé vlastníky, nezaměstnané, důchodce apod.) je nakonec skutečnost, že přítomnost těchto společenských vrstev v hnutí nic nemění na programu hnutí samotného. Tyto skupiny „nečistých“ proletářů nevnučují hnutí žádnou agendu drobné buržoazie (jak by nás někteří rádi přesvědčili). Naopak, připojují se k proletářské kritice, k proletářskému programu a rozvíjejí jej.

Namísto těchto sociologických pseudoanalýz, které tolik zaměstnávají levičáky, se hnutí věnuje tomu, aby se definovalo jako třída, která je antagonistická k buržoazní třídě a buržoazní společnosti:

„My, pracující, nezaměstnaní, důchodci, žijeme ze mzdy (byť maskované za obrát v případech živnostníků), nebo ze soci-

álních dávek. Tuto mzdu a sociální dávky získáváme prodáváním své pracovní síly šéfovi. A tak on vydělává peníze, to pohání ekonomiku, na náš úkor. Dokážeme pochopit volání po jednotě v rámci hnutí žlutých vest. Ale pokud taková jednota znamená kráčet bok po boku s těmi, co nás denně vykořisťují, a jejich politickými zástupci, pak se nejedná o jednotu, ale o domestikaci. Ve skutečnosti jsou naše zájmy nesmiřitelné a to se odráží i na úrovni našich požadavků.“ [Jaune – Noviny pro vítězství]

Dalším obvyklým argumentem, který někteří levičáci používají, je to, že „Gilets Jaunes“ není proletářské hnutí, protože představuje jen menšinu, protože se většina třídy hnutí neúčastní. Ale to je na hlavu postavená logika. Sotva můžeme vyčítat těm, kteří bojují, že to ostatní nedělají. Ano, hnutí se musí rozšířit a stát se všeobecným, ano, zbytek třídy ho musí přestat sledovat v televizi a diskutovat o něm na Facebooku, a musí se k němu připojit v praxi. A „Gilets Jaunes“ si to dobře uvědomují, soudě podle stále nových výzev, které publikují, aby se k nim ostatní připojili.

Množství participujících však nemůže být mírou toho, zda je něco proletářské nebo ne. Hnutí skutečně od počátku narostlo co do počtu, ale především co do obsahu. „Gilets Jaunes“ díky tomuto proudu dělníků a nezaměstnaných připojivších se k jejich akcím překonali původní formu hnutí proti daním a nadále vytvářejí hnutí proti životním podmínkám, ze kterého se stává spodní vlna, která otřásá celou společností, přinejmenším ve Francii.

„Vše, co žilo a nadále žije na kruhových objezdech, blokáдах nebo při nepokojích, umožnilo celé řadě lidí znovu získat svou politickou kapacitu, tj. svou schopnost jednat, kterou ani RIC [„Référendum d’initiative citoyenne“, referendum občanské iniciativy] nebude schopno dostat pod kontrolu.“ [Žluté vesty. Konec prvního kola?]

A právě tento obsah (který je jako tendence součástí procesu praktické a teoretické negace buržoazního státu, ekonomiky, ideologie...) ho definuje jako proletářské hnutí, a to mimo a navzdory tomu, co si myslí jeho jednotliví protagonisté, navzdory praporům, kterými oni sami mávají.

„Tento složitý ideologický proces přispívá k udržování režimu buržoazního vykořisťování a útlatu, přičemž ukrývá našeho nepřítele, vyvolává zdání, že je všude a nikde a naši třídu prezentuje jako rozdělenou a početně slabou. Celé tajemství přetrvávání buržoazního panství lze shrnout jako potíže proletariátu s rozpoznáním sebe samého, takového, jaký ve skutečnosti je, s rozpoznáním svého vlastního boje v boji svých třídních bratrů (v kterémkoli koutě světa a z kterékoli kategorie, kterou může buržoazie používat, aby jej rozdělila). Toto rozpoznání je nezbytnou podmínkou, bez níž by se nemohl ustavit jako dějinná síla.“ [GCI-ICG, Teze programové orientace, idem]

Není náhodou, že ti, kteří mají problémy s rozpoznáním proletariátu v hnutí „Gilets Jaunes“, jsou nakonec ti samí, kteří mají potíže vidět naši třídu ve vzpouřách mládeže na předměstích nebo revoltách mimo Evropu. Jak říká jeden z textů, které zveřejňujeme:

„Většina soudruhů, kteří se vůči mobilizaci žlutých vest staví nepřátelsky, tak činí především proto, že se rozhodli nedělat rozdíl mezi tím, co žluté vesty říkají (to jsou ony mediálně vděčné řeči o legitimitě) a tím, co se děje (praxe, kterou ohlašují nejružnější blokády).“ [Vestu nebo ne? Potřebujeme benzín, abychom všechno spálili]

Redukují protest na jeho slabé stránky a ideologie, aniž by viděli proces, v němž jsou tyto slabiny překračovány.

Dějiny bojů naší třídy nám ukazují, že mnoho podobných proletářských hnutí, především když vznikly mimo pracoviště a proto neútočily na výrobu zboží přímo, mělo tendenci začínat s hesly a požadavky, které byly k našim třídním zájmům vztaženy jen zmateně. Dokud však byla jejich dynamika na vzestupu, dokud přitahovaly proletáře napříč všemi sektory a sociologickými hranicemi, které na nás uvaluje kapitál, dokud jejich střet se státem ve svých mnohačetných podobách nabýval na intenzitě, stával se třídní charakter těchto hnutí stále zřejmějším.

Tento proces vede ke krystalizaci dvou navzájem protikladných proudů v hnutí. Proletářský proud – který dosud v hnutí převažuje – tlačí na stále hlubší rozchod s kapitalistickou společností: žádný dialog s vládnoucí třídou, otevřené přihlášení k násilné konfrontaci s represivními silami, pokusy o rozšíření hnutí na pracoviště, snahy o internacionalizaci boje atd. Druhý, sociálně-demokratický proud, se snaží boje zastavit a přivést hnutí zpět pod demokratickou střechu občanství – v tomto případě jej představují všechny ty „mediální hvězdy“ z řad „žlutých vest“, všichni ti malí „vůdci“ pokoušející se udělat z hnutí politickou stranu nebo odbory nebo se připojit k těm existujícím, všechna ta volání po referendu a vlastenecké výstupy.

Chceme zdůraznit, že ustavování proletariátu jako třídy je proces, proces boje, proces, v němž si naše třída ujasňuje své postavení jako třídy s jedním a jedinečným zájmem, proces rozchodu s buržoazní ideologií a jejími materiálními silami:

„Pod jménem „žluté vesty“ se probouzí titán, stále ještě omámený z kómatu, ve kterém byl ponořen po více než čtyřicet let. Tento kolos nezná své jméno, nepamatuje si svou slavnou historii, nepoznává svět, do něhož otvírá oči. Přesto si, když se znovu aktivuje, postupně uvědomuje rozsah své vlastní moci. Falešní přátelé, bachaři jeho snů, mu našeptávají různá slova. A on je opakuje: „Francouzi“, „lidé“, „občané“! Ale když je vyslovuje, obrazy, které se mu zmateně vynořují z hloubky paměti, v něm zasévají pochybnosti. Tato slova převalují jazyky v kanálech bídy, na barikádách, na bojištích, během stávek i ve

věznicích. Jsou to slova ze slovníku impozantního protivníka, nepřítele lidstva, který po dvě století suverénně vládne strachem, silou a propagandou. Tento smrtelný parazit, tento společenský upír, to je kapitalismus!

Nejsme „společenský osudu“, hrdé na svou „identitu“ plnou národních mýtů, které nemohlo vzdorovat společenské historii.

Nejsme Francouzi.

Nejsme masa vyrobená z „malých lidí“ hotových spojit se se svými pány za předpokladu, že jim tito budou „dobře vládnout“. **Nejsme lid.**

Nejsme agregát jedinců, kteří dluží svou existenci pouze uznání státu a jeho udržení. **Nejsme občané.**

Jsme ti, kteří jsou nuceni prodávat svou pracovní sílu, aby přežili, ti, z nichž buržoazie získává svůj zisk tím, že jim vládne a vykořisťuje je. Jsme ti, po kterých kapitál ve své strategii přežití šlape, které obětovává, které odsuzuje. Jsme ona kolektivní síla, která zruší všechny společenské třídy. **Jsme proletariát.**“ [Výzva „Žlutých vest“ z východní Paříže]

„BLOKÁDA EKONOMIKY“ VERSUS JEJÍ ZNIČENÍ

Mnozí vyčítají hnutí také to, že ve skutečnosti nenarušuje ekonomiku, že neblokuje tok kapitálu. A logicky následuje i další argument – nerozvíjí se na pracovištích, a proto nemá nic společného s tím, jak se pracující organizují.

Připomeňme nejprve fakt, že hnutí jakožto nebezpečí pro kapitalistické hospodářství není zas tak bezzubé, jak by se mohlo zdát. Mírumilovné blokády kruhových objezdů a všichni ti, kteří na nich mrznou ve stanech, určitě nic nezmění. Nezapomínejme však, že došlo také k úspěšným okupacím a blokádám skladů pohonných hmot, které (naneštěstí na příliš krátkou dobu) vyvolaly nedostatek nafty, a proto i paniku na trhu. Připomeňme také, že „Gilets Jaunes“ obsadili mnoho mýtných bran, umožnili lidem používat dálnice zdarma a zničili tisíce radarů na silnicích po celé Francii. A nezapomínejme ani na nepokoje, ono velkolepé vandalství v srdci městských center a mnoho případů rabování, které také představují určitou úro-

veň přímého útoku na kapitál, „a tím i opětovné přivlastnění si malé části společenského bohatství vytvořeného naší třídou, námi proletáři, ten krátký a nepatrný okamžik v obecném procesu vyvlastnění vyvlastňujících, zrušení soukromého majetku kapitalistů.“ [Žluté vesty – Boj pokračuje] Z tohoto úhlu pohledu způsobilo hnutí „Gilets Jaunes“ ekonomice mnohem větší škody než jakákoli odborářská generální stávka, dlouho předem vyjednána a naplánovaná společně s šéfy.

Ale to všechno samozřejmě nestačí. Pokud chce hnutí přežít, posílit, zevšeobecnit se a rozvinout svou praktickou kritiku až do konečných důsledků, musí zajít dál. A skutečně se také musí organizovat i na pracovištích. Zatím to nebylo nic snadného:

„Hnutí žlutých vest končí u bran podniků, to znamená tam, kde začíná totalitní vláda zaměstnavatelů. Tento stav je důsledkem několika různých faktorů. Připomeňme alespoň tři: 1) Roztříštěnost výroby, situace v níž velký počet zaměstnanců pracuje ve (velmi) malých a středních podnicích, kde jim jejich blízký vztah k zaměstnavateli velmi ztěžuje možnost stávkovat. 2) Prekérní pracovní podmínky velké části zaměstnanců, které vážně zhoršují jejich schopnost jít do konfliktu v jednotlivých firmách. 3) Vyloučení a nezaměstnanost, která postavila mnoho proletářů mimo sféru výroby. Velké části žlutých vest se týká minimálně jeden z těchto vlivů.

Další složka námezdní síly, která pracuje ve velkých korporacích a má vyšší jistotu zaměstnání (CDI a legální status) žije ve skleníku, na jehož oknech se síla hnutí láme jako vlna o skálu. Tomuto segmentu pracující populace je rezervováno speciální zacházení ve formě manažerské efektivity a hanebné odborářské kolaborace. Buržoazie si dobře uvědomila, že tato kategorie pracujících má moc zasáhnout kapitalistickou výrobu v samém jejím srdci prostřednictvím neomezené generální stávky. Proto upevňuje pacifikaci této složky pracujících a rozdává cukříky ve formě „výjimečných vánočních prémie.“ [Výzva „Žlutých vest“ z východní Paříže]

Ale tato otázka je mnohem komplikovanější. Akce „v továrně“ ve skutečnosti není zárukou ničeho a stávka není synonymem pro revoluční akci, protože je to její obsah, který je určující. Stávky za drobné ústupky, vedené „když to ekonomická situace firmy umožňuje“, nikdy nic nezmění, i kdyby se odehrávaly bez kontroly odborů, i kdyby je organizovali sami dělníci nebo i kdybychom je prezentovali jako krok směrem k oné tajemné „dělnické autonomii“ (v rámci kapitalismu), které její zastánci chtějí dosáhnout prostřednictvím eskalace požadavků.

Organizace na pracovištích nesmí být stavěna do opozice k nutnosti organizovat se na třídním základě i mimo továrnu, napříč celou společností. Zdůrazňovat falešný protiklad pracoviště versus ulice znamená řídit se stejnou logikou jako buržoazie a rozdělovat hnutí na dobré dělníky (v továrnách) a špatné výtržníky (v ulicích). Následující citaci bychom mohli snadno označit za perlu buržoazního myšlení, problém však je, že pochází od skupiny, která se hlásí ke „komunismu“:

„Pro televizi a internet jsou městská centra hrozivými kulisami, pokud však jde o to, zasáhnout hodnotový řetězec kapitálu, jsou naprosto mlhavým terénem. Plenění a škody způsobené oněm opulentním městským centřům jsou pro stovky tisíc pracujících, kteří v nich jsou vykořisťováni, otažité, někdy dokonce nepřátelské. Aktéři těchto násilných činů jednají jako bojovníci proti budoucím ofenzivním třídním bojům, proti autonomii třídy, proti jejímu boji proti vykořisťování a útlaču. Musí na ně být nahlíženo jako na pomocníky ozbrojených sil buržoazie a objektivní oporu kapitalistického řádu a jeho stá-

tu.“ [Mouvement Communiste / Kolektivně proti Kapitálu, Žluté vesty: první pokus o mobilizaci „lidu“ za silný stát proti pracující třídě]

Aneb když se v nás mísí odpor s hněvem! Chceme zdůraznit, že bychom tu mohli ad nauseam uvést ještě stovky takových citátů nejrůznějších ultralevičáků, kteří se samy prohlašují za „předvoj“ revolučního proletariátu, ale kteří tu pouze ukazují, kde se objektivně nachází tvář i tvář bojovnému hnutí, které se nevejde do jejich ideologických a rétorických škatulek... Nevyzýváme je k tomu, aby společenské záležitosti a procesy třídní války, které se vyvíjejí přímo před našimi očima, chápali více dialekticky; to vůbec ne! Jenom konstatujeme, že je jejich obscenní postoje staví na opačnou stranu společenské barikády, na stranu našich nepřátel, a že až proletariát na celém světě povstane, bude muset přejít i přes jejich mrtvoly...

Pokračujeme však v tom, co jsme řekli výše, akce na pracovištích je nutná, nikoliv proto, aby bylo možné vyjednat něco málo pro zaměstnance té či oné firmy nebo toho či onoho průmyslového odvětví, ale proto, aby bylo možné předložit radikální obsah.

Nejde tedy o stávku, dokonce ani o generální stávku, otázkou není pouhé blokování ekonomiky, nýbrž převzetí kontroly nad výrobou a její transformaci pro uspokojení potřeb hnutí, a zničení logiky trhu a hodnoty, jejíž kritika stojí v základech tohoto hnutí.

„Musíme užít mimořádnou sílu hnutí, kterou ještě násobí jeho odhodlání, k tomu, abychom uskutečnili to, o čem miliony vykořisťovaných usilují už tolik let, a čeho zatím nikdy nedosáhly: paralyzovat výrobu zevnitř, rozhodnout o stávkách a jejich koordinaci na všeobecných shromážděních, sjednotit všechny kategorie námezdních pracujících v jednotné perspektivě svržení kapitalistického systému a přivlastnění si výrobního aparátu.“ [Výzva „Žlutých vest“ z východní Paříže]

Ale tak daleko ještě nejsme a není ani jisté, zda hnutí vůbec tak daleko zajde.

„GILETS JAUNES“ JE ROZPORUPLNÉ, ALE JEN STĚŽÍ KONTRAREVOLUČNÍ HNUTÍ

Výše v tomto textu jsme mluvili o konstituování proletariátu jakožto třídy jako o procesu ruptury. Tento proces nutně zahrnuje nekonečnou sérii střetů mezi třídou v procesu jejího (znovu)zrození, jejího (znovu)rašícího vědomí získaného v praktickém boji a skrze něj na straně jedné, a falešným vědomím hluboce zakořeněným v mysli každého jednotlivce, falešným vědomím, které je základním kamenem každé falešné komunity „občanů“, „lidu“ nebo „národa“ na straně druhé. Bylo by bláhové očekávat, že nějaké hnutí může tento proces rozvíjení ruptur přeskočit a mít od počátku jasně třídní vědomí. Bylo by také bláhové nějaké hnutí odsoudit, protože toto vědomí v určité fázi své existence nemá. Důležitá je skutečnost, že tato dynamika vyjasňování existuje, že se tu proletářský program stále zřejměji objevuje v opozici ke všem pokusům o politickou a odborářskou rekuperaci hnutí. Jestliže výsledek tohoto střetu není v této fázi ani zdaleka jasný, je naproti tomu zřejmé, že tento konflikt existuje, pokračuje a rozvíjí se i uvnitř „Gilet Jaune“, stejně jako se vždy objevuje v každém proletářském hnutí.

Již nyní vidíme velmi silný rozchod s tradičními odborářskými akcemi. Jak shrnuje jeden z textů, které zveřejňujeme:

„Hnutí se rozvinulo mimo a do jisté míry také proti tradičním strukturám (stranám, odborům, médiím...), kterými se

kapitalismus vybavil, aby učinil jakoukoli praktickou kritiku neškodnou. (...) Ačkoliv se média snaží uzavřít demonstranty do rámce „boje proti daním,“ všeobecným heslem je spíše „boj proti chudobě obecně“ v celé své komplexnosti (nízké mzdy, vysoké ceny, promarnění našich životů v práci, odcizení...) a tudíž v konečném důsledku i zpochybnění kapitalistického řádu jako takového. (...) Hnutí se organizuje na regionální úrovni a přesahuje obvyklé odborářské dělení podle jednotlivých odvětví výroby. (...) Hnutí nebo jeho velká část je radikální a proto násilné a stojí si za tím (...) což buržoazii mimořádně stěžuje použití obvyklé taktiky rozdělit hnutí na „dobré demonstranty“ a „zlé vandaly“. (...) Hnutí není nic svatého, neexistují pro něj žádné symboly, žádné legendy, žádná identita, žádná ideologie, které by nešlo nelze spálit, zničit, vymýtit.“ [„Žluté vesty“... „Komunardi“... „Sansculoti“... „Bosi“... „Psanci této bídy“...]

Vůči hnutí „Gilets Jaunes“ jsme samozřejmě velmi kritičtí. Není vůbec těžké popsat jeho evidentní slabiny. Co v nás ovšem vzbuzuje naději, je fakt, že žádná z těchto slabin nereprezentuje hnutí jako celek, a dokonce ani jeho většinu, a kdykoli se v něm objeví ta či ona verze buržoazní ideologie, je konfrontována s kritikou pocházející z hnutí samotného. Každé téma, k němuž se hnutí vyjadřuje je předmětem rozporů, diskusí, kritiky a více či méně násilného konfliktu mezi odmítnutím a akceptací buržoazní ideologie. To je proces, který jsme zmínili výše – linie zlomu mezi hnutím a státem neexistuje pouze v pouličních konfrontacích, projevuje se i uvnitř hnutí.

Otázka nacionalismu, kterou média tolik zdůrazňují, je příkladem tohoto procesu. Ano, také jsme viděli ty národní nebo regionální vlajky na demonstracích a blokádách. Ano, taky jsme četli onen příběh, v němž demonstranti předali uprchlíky policii. Ale viděli jsme i jiné „Gilets Jaunes“, kteří přistěhovalcům pomáhají, vyjadřují solidaritu s bojujícím proletariátem v jiných zemích a vyzývají k jednotě, nikoliv na základě společné identity nebo barvy pleti, ale na třídním základě. Co je pro nás jako komunisty důležité, není to, co si myslí ten či onen jedinec „žlutá vesta“, ale to, co hnutí jako celek přináší do třídního boje, jehož důležitou součástí je rozchod s nacionalismem. To znamená stát v opozici vůči nacionalistickému postoji, bojovat proti němu uvnitř hnutí, prosadit v hnutí tuto roztržku. Máme k dispozici mnoho psaných nebo nepsaných výrazů tohoto boje uvnitř „Gilets Jaunes“:

„Avšak tento seznam [první seznam 42 požadavků napsaných reformní částí hnutí v prosinci 2018, poznámka TV] se svými čtyřmi opatřeními proti cizincům také jasně odráží nacionalistickou tendenci, což je na hony vzdáleno našim problémům a jejich řešení. Člověk by musel být pořádně natvrdlý, aby si myslel, že problémy ve Francii přicházejí odjinud. Že odchod z EU nám umožní žít lépe, nebo že hon na nelegální přistěhovalce zvýší naše mzdy. Stal by se pravý opak. Říkají nám: „Uzavřete hranice a bude líp“. Podívejte se na Spojené Státy, Brazílii, Maďarsko, Barmu a Izrael, tam všude se různé mocenské skupiny snaží propagovat válku mezi chudými, aby se vyhnuly válce proti bohatým, zatímco dál vedou válku proti nám. Fašisti si prosí jen chtějí zajistit větší místo u stolu vykořisťovatelů

tím, že napodobují Trumpa. A my nemáme žádný důvod jim v tom pomáhat.

Tento seznam požadavků ve skutečnosti nikoho nezajímá. Jen politici doufají, že z toho něco vytřískají, a média si samozřejmě nenechají ujít příležitost z nás udělat ultra-pravicové kriminálníky. Když na nás volají cizím jménem, nemusíme se otáčet.“ [Jaune – Noviny pro vítězství]

Totéž platí pro iluze o demokracii (přímé nebo participativní), referendech, prezidentovi, volbách apod., jejichž kritika stále sílí:

„(...) těžkosti nám přinesla jiná iniciativa, podporovaná mnoha politickými organizacemi od krajní levice po krajní pravici: RIC [Referendum občanské iniciativy] ve jménu lidu a demokracie. Jak jsme již řekli výše, náš politický systém je postaven na iluzi absence sociální a ekonomické nerovnosti. Vykládají nám o národech, svobodných a rovných občanech ve světě, kde je jediným skutečným pravidlem vykořisťování jedné třídy druhou. Je to buržoazní propaganda, která nás přesvědčuje, že jsme především občané a až pak proletáři, že ideje předcházejí materiálním podmínkám. Ale Republika nám ledničku nenaplní. A RIC se veze na této iluzi. Musíme říct, že na první pohled se takový návrh zdá atraktivní. Bylo nám řečeno, že takto bude náš hlas konečně slyšet, že znovu získáme moc nad svým životem. Že budeme rozhodovat o všem. A dokonce bez boje, bez toho, abychom riskovali život na kruhových objezdech a na demonstracích, prostě jen prostřednictvím voleb, na svém počítači ve svém obýváku, v pantoflích a blízko příjemně praskajícího krbu! Ale v byznysu to chodí tak, že když chceš něco prodat, musíš lhát: „Ano, až budeme mít RIC, bude možné prosadit vše!“ To je lež. Jak se sakra máme ptát buržoustů na jejich názor na zvýšení našich mezd!“ [Jaune – Noviny pro vítězství]

„I kdyby bylo přijato, nevyřešilo by toto demokratické opatření vůbec nic. Zvýšilo by volební elasticitu, ale zachovalo by poměr mezi společenskými třídami – jeho podmínky a jeho výzvy – v němž by se opevnil legální reformismus, onen chudý

A l'époque de l'esclavage, les syndicats auraient négocié la longueur de la chaîne

„V otrokářství by odbory vyjednávaly o délce řetězů“ ➡

příbuzný již tak iluzorní ekonomické reformy. Znamenalo by to ještě trochu otevřeněji obhajovat naše každodenní zotročení.“
[Výzva „Žlutých vest“ z východní Paříže]

Totéž platí i pro heslo „Macrone odstoup“:

„V opozici k RIC někteří z nás prohlásili: „K vítězství nepotřebujeme RIC, prostě chceme, aby Macron odešel“. Za tímto požadavkem stojí dobrá myšlenka vyzdvihnout naši vlastní akci, zaměřit debatu zpět na naši kolektivní moc. Vskutku, je to ulice, jež přiměje Macrona rezignovat, a ne nějaké hlasování. Ale hned potom přichází otázka: „Kdo ho nahradí?“. A to je přesně ten problém. Ať už je Macron jakkoliv arogantní, je nahraditelný a jeho nástupce bude na obranu zisku dělat přesně to samé. Dítě se jednoznačně musí vylít i s vaničkou. Existující instituce jsou zde proto, aby bránily logiku peněz a vykořisťování.“ [Jaune – Noviny pro vítězství]

MIMO A PROTI ODBORŮM

Jak jsme již poznamenali, hnutí „Gilets Jaunes“ se rozvinulo z odmítnutí tradičních buržoazních struktur politických stran a odborů. Od začátku prosince se odbory (všech tendencí) jako obvykle postavily do pozornosti před vládou, která hledá způsob, jak zneškodnit společenské hnutí, jež by se mohlo rozšířit i do jiných sektorů proletariátu – odbory se zoufale pokouší odradit své členy od účasti v „Gilets Jaunes“, když hnutí obviňuje z mezitřídní kolaborace.

Dnes, když vidíme náznaky tendence ke „konvergenci bojů“, je hnutí opět rozděleno a váhá: někteří „Gilets Jaunes“ volají po přímé spolupráci s ústředními strukturami odborů, jiní na druhé straně tuto spolupráci odmítají, ale vyzývají proletáře v jednotlivých firmách, aby vstoupili do boje, což je navýsost správné. Objevily se výzvy s cílem rozšířit „den národní (ne)akce“ 5. února (svolaný odbory v čele s CGT) a proměnit jej v „neomezenou generální stávkou“. Rádi bychom tu pro případ potřeby varovali své soudruhy z „Gilets Jaunes“ pokud jde o skutečnou povahu odborů a odborářství.

Role odborů, jejich horlivá snaha uhasit společenský požár, se vřdycky jasně ukázala v období boje. Odbory, jejichž úkolem je právě zabránit tomuto druhu výbuchu, sloužit jako nárazník, a pokud je to nutné, získat kontrolu nad jakýmkoli autonomním výrazem naší třídy, se pokouší zbrzdit boj tím, že předstírají, že organizují to, co je přesahuje. Odborové organizace již po desetiletích podkopávání našich bojů opravdu nejsou příliš populární a hnutí „Gilets Jaunes“, které se odehrává mimo ně, je toho novým důkazem.

Ale rozvíjí se tu jistá subtilnější forma, která má získat kontrolu nad našimi podvratnými boji, forma, která se nachází ve všech současných bojích. Forma, kterou bychom mohli nazvat dělnický parlamentarismus. Dokonce i v případě, že boje vypuknou na základě formálního rozchodu s odbory, i když proletáři sahají po určité míře násilí, tento rozchod se nikdy nerealizuje úplně, nedojde až ke svým konečným důsledkům, tzn. organizovat se nejen mimo odbory, ale i proti nim. To znamená radikální rozchod nejen s organizacemi, ale především s praxí: odborářstvím, jež je vždy pouze vyjednáváním s našimi vykořisťovateli o prodeji naší pracovní síly...

OD „LIDOVÝCH SHROMÁŽDĚNÍ“ K JEJICH FETIŠIZACI?!

Mnoho idealistických a ideologických sekt ultralevice hnutí „Gilets Jaunes“ na počátku odsuzovalo, protože se neorganizovalo do „všeobecných shromáždění“ považovaných za absolut-

ní svatý grál revolucionářství. Od té doby se objevily zprávy o zakládání shromáždění v Commercy, Saint-Nazaire, Montreuil a jinde a o „neformálních“ shromážděních organizovaných kolem okupovaných kruhových objezdů a různých blokad.

Na jedné straně proletariát vždy historicky strukturoval svůj boj okolo shromáždění, koordinací, rad, sovětů, komun, výborů atd. Můžeme proto jen uvítat skutečnost, že proletáři znovu berou svůj boj do svých rukou, že se setkávají, že společně diskutují, že se organizují, že vytvářejí plány do budoucna, že se znovu zmocňují tisíců různých aspektů života, rozvíjejí přátelskou atmosféru a soudružství, podílí se na „osvobození projevu“... Na druhou stranu chceme zdůraznit, že žádná struktura, ať už ji nazýváme jakkoli, nikdy nebude zárukou průběhu našich bojů.

Naopak, praxe demokratismu, ideologické pojetí shromáždění, fetišizace přítomnosti mas v bojových strukturách často brzdí rozšíření a radikalizaci bojů. Proletáři sice odmítají odbory, ale existuje nebezpečí, že budou ve svých „shromážděních“ reprodukovat stejnou odborářskou či reformistickou praxi. „Přímá demokracie kruhových objezdů“ či organizování velkých „všeobecných shromáždění“ otevřených všem, často znamená praktikovat odborářství bez odborů. „Shromáždění“ a jejich „kouzlo“ „volených a kdykoli odvolatelných“ delegátů nikdy nebyly formální zárukou čehokoli revolučního. Historicky je naší jedinou zárukou naše společenská praxe. Nikdy to není záležitost formy, ale obsahu...

Kromě toho se zebedu demokracie těchto „shromáždění“ přináší i fakt, že se zde mohou „svobodně“ vyjádřit úplně všichni, stávkující i stávkokazi, radikálové i umírnění. „Osvobozuje se tu projev“ (samozřejmě tu neobhajujeme „svobodu projevu“, kterou se tak ohání náš demokratický nepřítel, který nás nechává mluvit, aby nás mohl lépe umlčet), ale často tu také žvanění nabývá vrchu nad akcí. Nač hlasovat pro velmi „radikální“ usnesení, pokud proletariát neporuší sílu setrvačnosti, která blokuje šíření a rozvoj boje?

VIDEO: Výzva „Gilets Jaunes“ z Montreuil: odpověď Commercy

„Žluté vesty“ [Gilets jaunes]
„To je vzpoura?“ – „Ne, vaše veličenstvo, to je revoluce!“

A CO DÁL?

Snažili jsme se zde ukázat, že hnutí „Gilets Jaunes“, je, jako každé proletářské hnutí v minulosti, rozporuplné. Momentálně v jeho rámci existují výrazy obou – ideologie buržoazní společnosti ve formě falešného vědomí naší třídy, ale také proletářských zájmů, konečného cíle zničit kapitalismus. Proletářský obsah hnutí čelí dvěma nebezpečím – reakci a reformismu.

Ale falešné vědomí může a musí být překonáno pouze v boji a skrze něj, prostřednictvím zkušenosti naší třídy, která se znovu a znovu rodí v každém novém otevřeném třídním konfliktu. Úkolem komunistů není plivat na hnutí, protože není dostatečně ryzí, protože se neodvolává na ty správné zdroje, nebo proto, že mu chybí ten či onen aspekt, který považujeme za důležitý.

„Jak si představujeme, že revoluce vypukne? Opravdu si myslíme, že bude dílem konvergence společenských hnutí obdařených oprávněnými požadavky, řízených rozhodnutími přijatými jednomyslně během shromáždění, kde bude mít navrch ta nejradikálnější myšlenka? Podle tohoto scénáře by se z bezvadné příčiny nejprve zrodilo hnutí, v jeho čele by stáli ti nejosvědčenější militanti, kteří by ho vedli z bitvy do bitvy a získávali vzrušující vítězství, řady tohoto hnutí by rostly, jeho pověst by rostla, jeho příklad by se rozšiřoval jako nákaza, objevila by se další podobná hnutí, jejich síla by se spojila, navzájem by se živila a rozmnožovala, dokud by nedosáhla konečné konfrontace, během níž by byl stát konečně zničen... Jaký krásný příběh! Kdo to produkoval? Netflix? Jaký díl teď vysílají? Pokud se tomu nechcete smát, ještě pořád můžete být vážní.(...)“

Protože v dějinách zažehly téměř vždy jiskru nepokojů, povstání a revolucí nejen hluboké důvody, ale pouhé záminky (například přemístění baterie děl vyvolalo hnutí Pařížské komuny, protest proti porážce vojenského námořnictva zahájilo spartakistickou revoluci, sebevražda pouličního prodávče spustila tzv. arabské jaro, pokácení několika stromů vedlo ke vzpouře v parku Gezi v Turecku), je nám opravdu hanba za ty, kteří tváří v tvář tomu, co se děje se žlutými vestami (...), mají oči jen pro to, aby našli stopy komunistického programu nebo anarchistických myšlenek nebo radikální teorie nebo kritiky průmyslu, nebo... Protože potom, zklamaným, že nedokázali na ulicích najít dostatečně podvrtný obsah, nenapočítali dost velké masy, nenašli dostatečné množství demonstrantů proletářského původu, paritu přítomnosti žen, neslyšeli dost správných

slov – a tento seznam by se mohl do nekonečna rozšiřovat – jim zbývá jen být zděšený a ptát se, kdo může těžit z této společenské agitace.“ [Finimondo – Di che colore è la tua Mesa?]

Úkolem komunistů ovšem není ani schvalovat vše, co hnutí dělá. Úkolem komunistů je chápat hnutí na základě jeho radikální dynamiky a povzbuzovat tuto dynamiku v tom, aby se dále rozvíjela jako revoluční praxe směrem revolučnímu projektu proletariátu. Jako komunisté bychom měli naši třídu doprovázet v jejím boji o vyjasnění tohoto projektu proti reakci i reformě, reprezentovat jednak propojení mezi současným a minulým bojem naší třídy a sdílet zkušenosti, které jsme v něm jako třída získali, a stejně tak reprezentovat i propojení mezi současným a budoucím bojem. Stručně řečeno, úkolem komunistů je představovat historický boj naší třídy.

Uvědomujeme si, že to není snadné. „Gilets Jaunes“ je rozporuplné hnutí, stejně jako bylo rozporuplné i každé jiné proletářské hnutí v dějinách. A možná, že z něho nic nebude, nepočítáme-li zkušenost boje a ruptury, posílení „třídní paměti“. Je však obtížné chápat hnutí optikou toho, co se stane, když už je poraženo (zvláště pokud je, jako teď, k jeho porážce ještě daleko).

Na druhé straně již část hnutí otevřela propast rozchodu s buržoazní společností, její ideologií a institucemi – odbory, levicovými nebo pravicovými stranami, národní protiteroristickou jednotou atd. A proletářský obsah hnutí může otevřít cestu směrem k širšímu třídnímu boji.

Konečně tvrdíme, ačkoli se to může zdát provokativní, že přes všechny ten mediální humbuk okolo „Gilets Jaunes“ v žádném případě nemůžeme zapomenout na jednu zásadní věc, že totiž neexistuje nic jako „Gilets Jaunes“, nikdy neexistovalo a existovat nemůže. Z jednoduchého, základního a nevyhnutelného důvodu, že neexistuje třída nebo společenský projekt „Gilets Jaunes“...

Vždy a všude se jedná o proletariát proti buržoazii, dvě společenské třídy s naprosto protichůdnými projekty...

Ve skutečnosti existují pouze dva projekty, které se střetávají v boji o budoucnost lidstva: na jedné straně historický proces zrušení kapitalistických společenských vztahů a jejich státu, které jsou příčinou bídy, válek, vykořisťování, odcizení, útlaku a dominance... Na straně druhé pak stojí prodlužování této noční můry.

★ Třídní válka – zima 2018/19 ★

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na: autistici.org/tridnivalka

ŽLUTÉ VESTY. KONEC PRVNÍHO KOLA?

od „Rouen dans la rue“

Od III. dějství, vrcholného momentu hnutí pokud jde o intenzitu blokád a nepokojů, spustila vláda svůj aparát k potlačování sociálních bouří jako nikdy předtím. Oprášila staré manuály o umění vést válku proti vlastnímu obyvatelstvu, i o tom, jak jej klamat.

Pokud se moci skutečně podařilo dostat pod kontrolu V. dějství, nestalo se tak bez, možná trvalého, poškození její „demokratické“ fasády. Pokud jde o věrnost lidu jeho vládcům, otevřeně lhát, falšovat fotografie a čísla, zatknout a zranit tolik demonstrantů nebo jim jednoduše zakázat masivní protest, se neobešlo bez následků.

Použití síly

89 000 policistů nasazených po celém francouzském území dva víkendy za sebou. 9 000 jen v samotné Paříži. Připomeňme, že je to poprvé v historii, kdy Francie používá v hlavním městě obrněná vozidla. Jen během IV. dějství bylo zatčeno více než 2 000 lidí. Velká část z nich preventivně, jen za držení ochranných pomůcek jako jsou masky proti prachu. Stovky lidí byly zraněny. V paměti zůstanou vyryty desítky obrazů – policisté v civilu, kteří bez přestání střílí na demonstranty a novináře schovávající se za zdi, nebo ony utržené ruce.

Nemůžeme si pomoci, abychom v takovém násilí neviděli politickou vůli zastrašit demonstranty, vyděsit je, odradit je od toho, aby se vydali do ulic. Přesto se tisíce lidí opět sešly v hlavním městě k V. dějství. Vedle této rozsáhlé, mediálně široce pokryté, zastrašující operace, bylo uzavřeno 50 stanic metr a půl do vnitřní Paříže zablokováno, což znemožnilo doslova tisícům lidí, kteří přijeli autobusy, aby manifestovali. A těm, kteří dokázali překonat všechny překážky tohoto překážkového běhu, zabavovali dokonce i žluté vesty.

Manipulace s médii

Macronův projev, i když byl široce kritizován, měl přece jen pacifikační účinek. Na všech titulních stranách jsme mohli číst „SMIC zvýšen o 100 eur“ či „bylo dosaženo významného pokroku“. Bylo by těžké probírat bod po bodu každé z těchto prohlášení, ale to o SMICu je pravděpodobně to nejabsurdnější.

Ve skutečnosti je to „prémie za zaměstnání“ (a nikoli SMIC), co se zvýšilo o 100 eur (a velká část tohoto navýšení byla v každém případě naplánována již dříve) a týká se pouze 25% těch, kterých se týká SMIC [tj. těch, kteří pobírají minimální mzdu] (těch, jejichž daňové odvody za celou domácnost jsou pod určitou kvótou a kteří mohou této prémie skutečně využít). Další povedené lumpárny vědomě rozšiřovala řada velkých televizních kanálů. Je jen otázkou času, kdy se všichni podvedení naštvou a co kdo ví, co bude potom.

Politováníhodná událost, k níž došlo minulý týden ve Štrasburku, se také stala objektem sprosté instrumentalizace proti hnutí. Vedle debat okolo konspiračních teorií, které zaznamenaly skupiny žlutých vest na Facebooku, se vláda této aféry zmocnila nejen

proto, aby posílila obvyklou stigmatizaci muslimské populace a přitvrdila obvyklý tlak práva a pořádku, ale také proto, aby Žlutým vestám dala za vinu, že svou aktivitou zaměstnávaly pořádkové síly a nepřímo tak onen útok umožnily. Takže kromě toho, že vláda mezi demonstranty šíří strach, hodila jim nyní na triko i vinu za smrtelný útok. Tím je předem ospravedlněno možné násilí a bití policistů na pokraji sil proti těm, kteří se pokoušejí demonstrovat.

Konec prvního kola?

Ačkoli byly údaje o mobilizaci během V. dějství opět značně podhodnoceny, lze říci, že hnutí zaznamenalo jeden z prvních poklesů intenzity. Účast nevyhnutelně ovlivňuje nadcházející období Vánoc spolu s uplatněním technik k potlačení povstání, jak jsme je objasnili výše. Kruhové objezdy se snaží odolat hrozbám vyklizení. Na hnutí Žlutých vest se začíná projevovat fenomén ochromení, ale jejich hněv se ještě úplně nerozptýlil. Je nepopiratelné, že bude i nadále bublat pod zemí až do dalšího výbuchu (Silvestr?). Při příští chybě, kterou vláda udělá, možná společná zkušenost Žlutých vest povede až k Macronově demisi. **Vše, co žilo a nadále žije na kruhových objezdech, blokáдах nebo při nepokojích, umožnilo celé řadě lidí znovu získat svou politickou kapacitu, tj. svou schopnost jednat, kterou ani RIC [„Référéndum d’initiative citoyenne“, referendum vyvolané občanskou iniciativou] nebude schopno dostat pod kontrolu.**

<https://rouendanslarue.net/gilets-jaunes-fin-de-premiere-manche/>
rouendanslarue@riseup.net

VIDEO: „IV. dějství: Zmocníme se Paříže!“

ŘÍKALI JSTE, ŽE SOCIÁLNÍ REVOLUCE JE SKONČENÁ, PŘEKONANÁ, NEMOŽNÁ?!

od „Matière et Révolution“

Kdo jsou žluté vesty, ptají se pokrytecky vládcí, novináři a politici. Šéfové, svobodné profese, maloburžoazie, říkají! Ultralevice nebo extrémní pravice, dobrodruzi, profesionální rioteri, šílenci?!!! Směšné pokusy zdiskreditovat žluté vesty: žalostné prostředky proti masovému hnutí!!!

Hlavní slogan žlutých vest „Máme už dost téhle bídy!“, to říká jasně, jsou to ti, kteří už dál nemohou snášet život z donucení v nedostatku...

Už je to vzpoura ubohých, utlačovaných, vykořisťovaných!

Je to sociální revoluce, která je „na pochodu“!!!

Všechny koaliční síly represe, reformy, vyjednávání, kompromisu a oportunismu nemohly dělat nic: když je to nutné, proletářské masy převezmou směřování své vlastní budoucnosti a začnou tím, že se spojí, budou spolu mluvit, rozhodovat a jednat samy za sebe tak, že se zbaví všech politických a společenských rámců, které třída vlastníků vybudovala, aby jim v tom zabránila.

Nikdy například nezapomeneme, že představitelé všech odborů udělali vše pro to, aby to vypadalo, že žluté vesty jsou fašistické hnutí, rozrušená maloburžoazie a že jsou vůči dělnické třídě nepřátelské!!! A když se jim to nepodařilo, když se toto hnutí stalo nejdůležitějším proletářským hnutím za dlouhou dobu, učinili vše, aby mu bránili, aby ho zardousili již v počátku a po celou dobu jeho existence!

To, co odborům na hnutí žlutých vest vadí, je sebeorganizace a vzbouřenectví, a mohli jsme si toho všimnout po dni společné odborářské akce minulou sobotu – ústředí CGT zůstává vůči hnutí nepřátelské, zatímco místní členové odborů jsou často součástí hnutí žlutých vest, a CGT dbá na to, aby nebyly stávkou a hnutí spojovány a odmítá ustavovat dělnické výbory v podnicích. CGT je naprosto proti sebeorganizaci a vzpouře. To si musíme zapamatovat pro budoucnost: ony levicové organizace nebo reformistické odbory nejsou přáteli sociální revoluce, jejíž příliv stoupá...

Ano, je to právě vzbouřenecký charakter žlutých vest, který je staví do opozice ke strejcovskému charakteru hnutí bez budoucnosti, jaká už léta vyvolávají odborářské aparáty, ať už se jedná o spojené odborové svazy nebo o CGT samotnou. Protože dny odborářského nečinu byly pravým opakem tohoto hnutí: nebyly ani mezioborové, ani sebeorganizované, ani nekontrolovatelné, ani ohrožující moc a vládnoucí třídu, ani radikální ve svých cílech a perspektivě, ani výbušné a šířící se, ani pro naše nepřátele v čemkoli nebezpečné.

Odborářské aparáty nikdy nechtěly, aby boj ovládali ti, kteří se na něm podílejí. Nikdy nechtěly, aby byla celá země zablokována, plná barikád nebo vzbouřená. Nikdy nechtěly, aby celá třída vlastníků, všichni, kteří mají z kapitalismu prospěch, zpochybněna. Nikdy nechtěly zevšeobecnit sociální revolty, sjednotit je v jednom hnutí a namířit jej proti vlastníků, vykořisťovatelům, prospěchářům!!! Nikdy nepřijaly spontaneitu boje a neuznaly schopnost pracujících sami rozhodovat, organizovat se a vést sociální boje bez odborových centrál specializovaných na porážku dělníků.

A nikdy nedovolily, aby se dělnických bojů, jakkoli důležitých a masových, majetné třídy bály, zatímco žlutých vest se nyní obává buržoazie dokonce i za hranicemi! Protože jejich příklad překračuje hranice!!!

Ve společenském obsahu svého boje jsou žluté vesty mnohem radikálnější, než byli levicoví reformisté kdykoli předtím, a to včetně levicové levice, odborů a krajně levicových oportunistů. Zpochybňovat daně, to tihle spořádání lidé nikdy neučinili! Zpochybňovat banky, to taky ne!

Macron jedním mávnutím ruky odmítl požadavky žlutých vest na více sociálních služeb a méně daní, a označil je za infantilní a nerozumné: „Musíme lidem vysvětlit, na co jdou jejich daně... Pokud to nikdo neudělá, všichni si budou myslet, že je normální, aby byla škola zdarma nebo aby společnost platila za zdravotní péči na konci života.“ Ve skutečnosti nejsou požadavky na méně daní a více veřejných služeb infantilní, ale vyžadují vyvlastnění kapitalistické vládnoucí třídy...

Macron samozřejmě používá násilí [...] na demonstracích a blokáдах k tomu, aby hnutí odsoudil a morálně ho zdiskreditoval. Ale není skutečné násilí to, čeho se dopouští vlastníci výrobních prostředků a jejich vlády? Nejsou to oni, kteří dotlačili mírné otce rodin zahnané do bídy k tomu, aby se vzbouřili? Nejsou to oni, kdo dotlačil matky rodin, včetně svobodných matek, které si už nemohou dovolit ani ty nejzákladnější výdaje, aby se vrhly na ulici, riskovaly bití obušky a slzný plyn a dokonce zatčení?

Násilí je to, co činí třída vlastníků, když prohlašuje: potřebujeme stále více a více miliard zisků vyždímaných z těch, kteří žijí ze své práce!

Není náhoda, že všichni začínají přirovnávat politickou a sociální situaci majetné třídy a její moci zcela zdiskreditované do té míry, že utlačované a vykořisťované masy spoléhají jen na povstání, aby provedly nutnou změnu, ke starému režimu (Ancien régime)!

Po celé zemi se vytvářejí spojení mezi všemi vykořisťovanými, utlačovanými, semletými, dotlačenými na hranici svých sil. A jedinou skutečnou perspektivou je to, že se dělnická třída zorganizuje do dělnických výborů, shromáždí se v jednotlivých podnicích, bude diskutovat a rozhodovat o svých požadavcích a o svém akčním programu. Tam, kde se to začíná dít, je váhavost odborů rychle překonána...

Pokud Macron a jeho poslanecké mandáty vykořisťovatelů nakonec svým zneužíváním, vydíráním, zpronevěrou, krádežemi a nekonečným vykrucováním založili požár, můžeme říci, že sociální revoluce je jediná věc, kterou neukradli!!!

Během hnutí žlutých vest vede buržoazie své pořádkové síly k potlačení povstání a zvyká tomu i obyvatelstvo... Ale velmi pravděpodobně také vede proletariát směrem ke společenskému povstání!

Brzy znovu objevíme slogan proletářů z Paříže v roce 1871: „Ať žije komuna!“

<https://www.matierevolution.fr/spip.php?article5171>

VESTU NEBO NE? POTŘEBUJEME BENZÍN, ABYCHOM VŠECHNO SPÁLILI

od „19h17.info“

Už týden se na celém francouzském území, ale i v dalších evropských zemích, utváří hnutí proti drahotě. Toto hnutí se nepodobá ničemu, co jsme až doteď viděli. Byť nám jeho první projevy nedělaly právě radost, to, jak se dál vyvíjí, nám umožňuje poopravit si názor.

Ve světě, který už je pouze kapitalistický, v němž se už dlouho šlape po dělnické identitě, je logické, že tradiční orientační body dělnického hnutí už nejsou zastoupeny v sociálních nepokojích naší doby. Přesto jsme všichni svědky podvrtné síly hnutí jako je LKP (*Liyannaj Kont Pwofitasyon*, Povstaňme proti vykořisťování) na Guadalupe, nebo nedávných nepokojů v Guyaně proti vysokým životním nákladům. V hnutí žlutých vest existují dvě etapy, které musíme rozlišit, abychom pochopili důležitost této události: to jak hnutí vypadá a jak se skutečně projevuje.

Většina soudruhů, kteří se vůči mobilizaci žlutých vest staví nepřátelsky, tak činí především proto, že se rozhodli nedělat rozdíl mezi tím, co žluté vesty říkají (to jsou ony

mediálně vděčné řeči o legitimitě) a tím, co se děje (praxe, kterou ohlašují nejružnější blokády). Což je z dnešního pohledu chyba. Nemůžeme kritizovat sklerózu tradičních sociálních hnutí a zároveň odmítat celý protest, který, aniž by disponoval politickými opěrnými body, nastoluje otázku nákladů na život, tedy nemožnost proletářů žít. Účelem této výzvy je nabídnout jiný pohled na toto dění a porozumět tomu, proč, pokud se hnutí točí okolo kritiky drahoty, je přítomnost stoupenců revoluce v tomto hnutí logická.

Zjevení

Petice, která stála na počátku mobilizace, pochází z května roku 2018. Nevyvolala tudíž rozruch okamžitě. Teprve v důsledku dalšího zvýšení cen pohonných hmot se počet jejích signatářů stále zvětšuje a petice se stává výchozím bodem pro skutečnou mobilizaci v ulicích a na silnicích proti rostoucím cenám pohonných hmot. Je třeba říci, že za jediný rok vzrostla cena nafty o 24% a cena benzínu o 14%. Jsou to samozřejmě proletáři, kdo tento nárůst pocítí nejjasněji a kdo se dívá, jak se to, co zbývá z jejich života, dál smrskává. Tváří v tvář nevyhnutelným výkyvům v ceně ropy se obracejí hlavně na stát, který má podle jejich představ ovlivnit ceny pohonných hmot. Onen stát, který má v rukou různé daně navyšující tržní ceny pohonných hmot, a to zejména pokud jde o naftu. Boj proti nové dani nabízí dvě hlavní počáteční determinanty: jednáme se státem a oslovujeme v jeho očích co nelegitimějším způsobem: jako občane. Právě na tomto terénu se rozvine onen slovní průjem o Francii, Francouzích, lidech, naší policii, o daních, o těch, kteří všechno platí a kteří nemají právo na nic, o těch, kteří mají právo na všechno a přitom nedělají nic. To je typické pole působnosti pro aktivisty krajní pravice, protože jim umožňuje dávat nahlas a jasně najevo ochotu dostat se k politické moci, jediné výslednici jejich programu. To samé platí pro Francie Insoumise. Právě ona tolik poukazuje na Macronovu osobu. Chtějí odstranit jednoho krále, ale ne království jako takové. Proto se musíme mít před takovým koktejlem míchajícím poujadismus, nacionalismus, populismus a samozřejmě mezitřídní postoje na vlně nevábného virtuálního projevu, napozoru. O to víc, že policie, vláda a média se k hnutí zpočátku stavěly vstřícně. Ale nemohli jsme jako celek odmítnout něco, co nemělo ani finitu, ani jednotu. Museli jsme čekat, až se uvidí. Muse-li jsme si vzít cenu benzínu za teploměr každodenního škrcení proletářů tam, kde jiní viděli jen hrubou demonstraci síly motoristické lobby. Už jsme měli indície, a ty nás nutily přemýšlet o tom, že hnutí žlutých vest otevírá trhlinu okolo jednoduché stížnosti: chcípáme tu. Od odsouzení daní jsme se dostali k příčinám této kritiky: k degradaci našich životních podmínek. A pak přišel 17. listopad.

Zhmotnění: 17. listopad

17. listopadu se tisíce lidí zvedly od obrazovek svých počítačů, aby se setkaly. Nepochybně tam bylo mnoho aktivistů extrémní pravice, včetně Debout La France, ale ve skutečnosti nemohli vystupovat otevřeně, protože jejich řešení vysokých cen pohonných hmot by se nutně muselo zdát přitažené za vlasy. „Žluté vesty“ se sešly v hospodách,

v parcích a na parkovištích obchodních center kvůli hnutí. Ne proto, aby se dozvěděli, jaký diskurs zvolit, ale proto, aby se domluvili, kde, jak a co zablokují. Toto hnutí sebeorganizace „občanů“ nemá stejné strukturální determinanty jako Nuit Debout. Nuit Debout byla o mluvení. Žluté vesty jednají. Blokují. Více než 2000 bodů, které byly 17. listopadu zablokovány a 280 000 lidí, kteří tyto blokády drželi, není něco zanedbatelného, navzdory tomu, co o tom jistí lidé tvrdí (a to vše bez odborů a tedy bez profesionálních aktivistů). Nemluvíme tu o odborářských průvodech, mluvíme tu o akci. Benevolentní postoj policie samozřejmě příznivě ovlivnil efektivitu těchto blokády a žluté vesty policii tleskaly až do okamžiku, kdy je začala mlátit. Místa blokády byla pečlivě vybrána tak, aby paralyzovala dopravu, aby přinutila obyvatelstvo nezůstat stranou. Na místech blokády, mýtných branách nebo v nákupních centrech umožnily formy stálého shromáždění rozhodovat hodinu po hodině praktická opatření k udržení hnutí. Hnutí nemá žádného mluvčího, zdá se, že neexistuje žádná centralizace. Právě v tomto bodě vláda a média ve svém vztahu ke žlutým vestám dramaticky otočily. Benevolenci nahradila hrozba. Pitvaly se akce fašistů přítomných na jednotlivých blokáдах. Poukazovalo se také na „potyčky“ na různých blokáдах a na odpovědnost žlutých vest. Ale na rozdíl od vedení CGT tu nebyl nikdo, kdo by ujišťoval: „Monsieur Philippe, toto není hnutí Žlutých vest.“ Naopak, pokud budeme na blokáдах trochu hledat, budeme systematicky nacházet důslednou kritiku, která jde daleko za odmítání ceny pohonných hmot. Když vyděláváte 1000 eur za měsíc, je všechno příliš drahé. Neexistuje JEDNO hnutí žlutých vest, existují konkrétní rozdíly v závislosti na regionu, přítomnosti aktivistů extrémní pravice nebo sociální kompozici během blokády. Determinovanost je však nesporná. Aby posílili, čekali na „kamionáky“ a „zemědělce“, obecně korporace uznané vládou za legitimní, jako v době Bonnets Rouges. Hledali sílu tam, kde si mysleli, že je, a všechny vyzývali, aby se k blokádam připojili.

Zhmožnění: po 17. listopadu

Poblíž dálnic jsou dál udržovány blokády, ale část žlutých vest se rozhodla přidusit ekonomiku na koncentrovanějších místech. Tudíž blokují ropná skladiště, logistická centra a nákupní centrály. A tyto blokády jsou ve srovnání s neúspěchy, které nás potkaly při protestech proti novému zákoníku práce, velmi efektivní. Policie měla čekat na neděli a na pondělí, ale prohlášení bossů nákladní dopravy situaci změnilo. Vládě slíbili, že se do hnutí Žlutých vest nezapojí. „Chceme kamionáky, ne jejich šéfy.“ Tak se hnutí konfrontované s nemožností vytvoření mezitřídní aliance,

ustavilo jako proletářské. Dále hledá způsoby, jak umožnit kamionákům, aby se k hnutí připojili s šéfovým kamionem, a jak zablokovat kamiony na základě vzájemné dohody. Odbory v dopravním sektoru, Force Ouvrière Transport, vyzvala ke stávce proti poklesu kupní síly. Později vydala výzvu k akci 1. prosince i CGT, a to ve snaze protest centralizovat, ale aniž by přitom volala po stávce a udržujíc si odstup pro případ, že by se situace nevyvíjela tak, jak si představovala (některé místní sekce se však již mezitím do hnutí zapojily: St Nazaire, Le Havre, Meuse). Výzvy k demonstraci v Paříži 24. listopadu se množily, vláda zpanikařila a přivolala do hlavního města 90% CRS jednotek. A během této doby blokády pokračovaly. Policie zasáhla, zatýkala, mlátila obušky. Justice odsuzovala. A lidé se znovu vraceli na blokády. Vláda vyzvala k rozpuštění, vyrobila odpudivý obraz protestujících, tak jako v každém sociálním hnutí, ale nefungovalo to. Jak ukázal samozvaný mluvčí belgických žlutých vest, když nazval „bojovníky za svobodu, kteří nás brání“, to, co novináři nazývají „vandaly“. Nebo jak dokazuje případ ostrova Réunion, kde jsou životní náklady nejvyšší z celého francouzského teritoria, a kde blokády provázelo rabování a přerozdělování ve velkém. A taky oznámení o zmrazení daní z pohonných hmot na tři roky, které mělo asi takový účinek, jako pouťový balonek.

Trhlina je otevřena

Nepochybně se nacházíme ve chvíli intenzivního třídního boje. Tu a tam již můžeme zahlédnout záblesky redukování revolty na symbolické cíle: centralizace demonstrací do Paříže, výzvy zaměřit se na místní centra moci, pochodovat před prezidentským palácem, blokovat státní budovy. Hnutí se snaží za každou cenu zachovat onu postavu občana tváří v tvář státu, protože má za to, že jen tak může být legitimní. Je to přiznání neúspěchu tam, kde existuje velký potenciál. V nadcházejícím okamžiku budeme svědky objevení se kontrarevolučních politických forem, zjevných mezitřídních spojení a nájezdů extrémní pravice. Ale to je úděl naší doby a nemá smysl fňukat nad jeho vítězstvím. Jako stoupenci revoluce proti tomu musíme bojovat a navrhovat nové orientační linie, aby se hnutí mohlo šířit. Učinit z něho hnutí proti vysokým životním nákladům. Nejde tu jen o to volat po tom, aby se k blokádam připojili další. Společenský protest se musí rozšířit i do dalších oblastí každodenního života, s politickými slogany proti drahotě, proti životu proletáře. Musíme jít za středoškoláky, studenty, nezaměstnanými, dělníky, ale nikoliv kvůli jejich bezprostředním individuálním zájmům. Kvůli rozšíření hnutí proti drahotě, a ne kvůli nějaké žluté vestě. Praktické požadavky boje jsou četné a bylo by špatné si v tomto smyslu klást nějaké limity. Okupace, vynucení si snížení cen (autoreduction), demonstrace, blokády, distribuce zdarma a dál až k poslednímu kroku. Týden po 24. listopadu bude rozhodující pro pokračování a kvalitu hnutí.

Takže vestu nebo ne?

<https://www.19h17.info/2018/11/23/yellow-vest-or-not-we-need-fuel-to-burn-it-all-down/>

„ŽLUTÉ VESTY“ ... „KOMUNARDI“ ... „SANSCULOTI“ ... „BOSÍ“ ... „PSANCI TÉTO BÍDY“ ...

ZA VŠEMI TĚMITO NÁLEPKAMI STOJÍ NAŠE BOJE PROTI BÍDĚ!

od „nosotros.proletarios“

Hořící barikády na Champs Elysées, drahá auta spálená na prach, luxusní obchody zdemolovány a vyrabovány, „nejkrásnější avenue na světě“ vzplála naší touhou žít a nikoli jen přežívat. „Město světla“ zářilo mnohem víc, než si jeho páni kdy přáli. A požáry vzpoury hoří již tři týdny i na jiných místech – ve Francii a také v Belgii – a hřejí nás v srdci i v mysli.

Našli jsme snad právě teď lék na vyhoření? Proti podzimní depresi? Proti tomu pocitu, že nám naše životy unikají mezi prsty v práci za mizerný plat nebo ve škole, aby se z nás stali další nezaměstnaní? Že už nikdy nebudeme žít nic jiného než tenhle mizerný život pod diktaturou peněz?

Zde jsou nejdůležitější body, které vyvolaly naši naději, že to vše není nevyhnutelné, že radikální změna společnosti je možná:

- Hnutí se rozvinulo mimo a do jisté míry také proti tradičním strukturám (stranám, odborům, médiím...), kterými se kapitalismus vybavil, aby učinil jakoukoli praktickou kritiku neškodnou.
- Zatím neexistují žádné „pozitivní“ požadavky, žádní mluvčí, žádní vyjednávači, nebo představují jen malou menšinu (která není příliš oblíbená a je dokonce terčem hrozeb nejradikálnějších částí!) hnutí. Ačkoliv se média snaží uzavřít demonstranty do rámce „boje proti daním“, všeobecným heslem je spíše „boj proti chudobě obecně“ v celé své komplexnosti (nízké mzdy, vysoké ceny, promarnění našich životů v práci, odcizení...) a tudíž v konečném důsledku i zpochybnění kapitalistického řádu jako takového.
- Hnutí se organizuje na regionální úrovni a přesahuje obvyklé odborářské dělení podle jednotlivých odvětví výroby. Na barikádách a blokáдах se setkávají sousedé, přátelé nebo kolegové a to, co mají společného, není zvláštní zájem toho či onoho odvětví průmyslu, ale obecné znechucení bídou našich životů, což jsou pocity, které implicitně sdílí celá dělnická třída.

Existují samozřejmě pokusy přeskupit hnutí tak, aby se vešlo do rámce kapitalistických struktur – to jsou všechny ty výzvy formulovat „jasné a pozitivní požadavky“, diskutovat s úřady, být rozumní... Ale až doteď nebyly příliš úspěšné. Naopak, hnutí se nebojí ukázat takzvaným umírněným, že být rozumní nikam nevede, že neopustí svůj radikalismus a nenechá ty, kteří chtějí hnutí na této ose rozdělit, aby ho zničili.

- Hnutí nebo jeho velká část je radikální a proto násilné a stojí si za tím. Nejde jen o to, že se „žluté vesty“ nebojí konfrontace s policií, mnoho z nich nemá strach rozbít, pálit, vyrvat z kořenů, nemá žádný respekt k soukromému vlastnictví, rabuje... Ještě důležitější je, že se k tomu také hlásí – někteří nevysloveně, jiní otevřeně, což buržoazii mimořádně stěžuje po-

užití obvyklé taktiky rozdělit hnutí na „dobré demonstranty“ a „zlé vandaly“. Ne všichni mají chuť účastnit se nepokojů, ale mnozí v těchto nepokojích spatřují legitimní výraz hnutí.

- Nejen, že hnutí neustále vyzývá zbytek dělnické třídy, aby se k němu přidala, a snaží se o své rozšíření a ze-všeobecnění (protesty už se rozvíjí i v sektoru „lyceí“), ale stále častěji se objevují také výzvy ke sbratřování s represivními silami. Jedni odpovídají CRS, kteří si stěžují na svou tvrdou práci, že přece mohou jednoduše složit zbraně a připojit se k demonstrantům. Jiní je vyzývají, aby přemýšleli o tom, kdo je jejich pravým nepřítelem. A jiní apelují na vojáky, aby neposlechli rozkazy svých pánů v případech, že budou nasazeni proti hnutí.
- Hnutí není nic svaté, neexistují pro něj žádné symboly, žádné legendy, žádná identita, žádná ideologie, které by nešlo nelze spálit, zničit, vymýtit. Nejlepším dokladem této skutečnosti je událost z minulého víkendu – Vítězný oblouk, symbol buržoazní republiky a její válečné všemocnosti, byl potažován, jeho muzeum bylo vyplněno a proletáři tančili na jeho střeše.

Toto jsou body, které musí být dále rozvíjeny a překonány v boji, který pokračuje. Bojujme společně, proti tomu, aby nad hnutím získaly kontrolu politické strany nebo odbory, bojujme společně proti rámci voleb, reforem a požadavků, do něhož by nás chtěli uzavřít.

**Pokračujeme až ke konečným důsledkům naší kritiky!
Organizujme se, diskutujme, udržujme společně oheň vzpoury!
Nemůžeme se dočkat pokračování...**

<https://nantes.indymedia.org/articles/43818>
nosotros.proletarios@gmx.com

„Než bude komunismus, chceme peníze“

„ŽLUTÉ VESTY“ – BOJ POKRAČUJE „PROVÁZEJ NÁS SÍLA!“

od „nosotros.proletarios“

Od čtvrtého dějství, jak ho někteří nazývají, jsou si centrální aparáty represe, buržoazního pořádku a kapitalistického Státu skutečně vědomy rozsahu sociálního hnutí odehrávajícího se před jejich zraky. Toho dne (8. prosince) se opravdu předvedly a domýšlivě tvrdily, že zabrání „nepřístojnostem“ z předešlého víkendu – po celé Francii bylo nasazeno 89000 fízlů, četníků a robocopů z CRS, z toho 10 000 jen v Paříži, nejdůležitější města po celé zemi byla pod přísnou kontrolou, viděli jsme masová a preventivní zatýkání, obrněné transportéry na prorážení barikád, tisíce vystřelených granátů, granáty na rozhánění davu, ohlušující granáty, granáty „GLI-F4“ (prezentované jako „nesmrtící zbraň“, obsahující výbušný náboj sestávající z 25 gramů TNT)...

Tváří v tvář tomuto působivému arzenálu se „žluté vesty“ nebo alespoň ti nejradikálnější z nich, pustili do boje a reagovali se silou a odhodláním. A ostatní segmenty a sektory populace se k nim přidávají. Ti, které mocní a „bohatí“ tohoto světa vždy pohrdavě nazývají „odpornou chátrou“, „sockami“, „špínou“, „lůzou“... se nechávají unést závanem čerstvého vzduchu, který představuje toto prospěšné hnutí, onen proces boje, tato dynamika odmítnutí chudoby a mizérie. A tentokrát nehořela jen Paříž, ale vztek se jako požár rozšířil i do Bordeaux, Toulouse, Lyonu, Marseille, Saint-Etienne...: barikády a hořící auta, velmi násilné přímé střety s milicemi kapitalistického pořádku, rabování luxusních obchodů – tedy znovu si přivlastnění malé části společenského bohatství vyprodukovaného naší třídou, námi proletáři, pouze malý a nepatrný moment ve všeobecném procesu vyvlastňování vyvlastňovatelů, negace soukromého vlastnictví kapitalistů, které se sociální revoluce v následující a budoucích konfrontacích bude muset zhostit...

Více než kdykoliv jindy máme pravdu, když odmítáme chudobu, odlidštění a neustálou válku, naše každodenní

společníky, máme pravdu, když konfrontujeme spojené síly sociální diktatury kapitalismu (vládu, policii, milice, armádu, politické strany, odbory, církve, média, charitativní organizace...), kterým jde jen o jednu věc – zahnat nás zpět do řady, zlomit nás, buďto brutální policejní a vojenskou silou, nebo rozmlouváním, diskuzemi, vyjednáváním, dezinformacemi...

Máme naprostou pravdu, když chceme vzít svoje životy a svoje boje zpět do svých rukou. Odmítejme i nadále všechny „zástupce“, kteří zastupují jen sami sebe a ekonomické a politické zájmy své třídy, své gangsterské kliky. Všichni naši třídní nepřatelé nás vyzývají, abychom se „strukturovali“, „organizovali“, abychom „formulovali požadavky“, „vyjednávali“ atd. Pliveme jim do ksichtu – je to naše spontaneita a naše hnutí, budeme ho strukturovat a organizovat tak, jak my budeme chtít...

Více než kdy jindy máme pravdu, když odmítáme vyjednávat s našimi pány, s našimi vykořisťovateli, s našimi utlačovateli, s vládci, protože my proletáři nemáme NIC, o čem bychom mohli vyjednávat bez toho, abychom riskovali, že se ztratíme ve víru zříkání se: nemůžeme ztratit nic než své okovy (jistě trochu pozlacené, jak ve svých salonech neustále zdůrazňuje buržoazie!) a můžeme získat celý nový svět. Máme už dost přežívání, chceme ŽÍT! Vyjednávat? To je trochu jako umírat! Držme i nadále pevně otěže svého radikalismu, protože minulé i budoucí dějiny, včerejší a zítřejší generace nás sledují a spoléhají na nás, že se postaráme o to, aby lidstvo konečně triumfovalo nad bídou...

Tváří v tvář hlídacím psům „těch co jsou za vodou“, „bohatých“, „požitkářů“, tváří v tvář jejich po zuby ozbrojeným milicím, tváří v tvář jejich médiím a mírotvorcům, proti nim dál stavme svůj vztek a odhodlání, a nechme je vystoupit z řady. Ať dezertují, pokud nechtějí zůstat hajzly. Nechceme prolévat naši krev, chceme jen skoncovat s jejich privilegií...

Máme naprostou pravdu, když se i nadále radikalizujeme, nadále otrásáme světem, v němž existuje bohatství pro ně (bohatství, které vytváříme my proletáři) a mizérie, „nízkých mezd“ a těžkých „posledních dní před výplatou“ pro nás, „bezzubé“...

I nadále odmítejme drobky, které nám Macron a jeho klika „velkoryse“ házejí pod stůl, tak jako jsme odmítli nechat se napálit instrumentalizací „štrasburského atentátu“ a všemi výzvami, abychom přestali demonstrovat. Pokračujme v odporu proti policejnímu a armádnímu vyklízení našich blokád na kruhových objezdech a v nákupních centrech...

Každý den vyvstává před našima očima tento fakt: násilí je doménou kapitalismu a jeho Státu, my se pouze bráníme. Je to kapitalistická společnost, kde „bohatí“ drtí „chudé“, která je jako celek brutální a která láme a ničí naše životy. My všichni

☞ „Bez zástupců a bez požadavků, jsme odhodlaní

Bojujme a blokujme, rozhodujme sami za sebe
Rozzuřené žluté“

pouze reagujeme zdravým a živoucím násilím, které vyjadřuje naše lidství. Hlavu vzhůru soudruzi, přátelé, bratři a sestry v boji, zničme pevnosti našich pánů...

Spousta „žlutých vest“ volá po Macronově rezignaci, a ačkoliv chápeme třídní nenávist, kterou tenhle „šašek“ v této chvíli vyvolává, nejen, že to nestačí, ale také to vytváří falešnou alternativu a odpoutává naši pozornost, čímž chce „moc“ neutralizovat naši energii. Problém s Macronovou rezignací (nebo s tím, že k ní bude, v lepším případě donucen našimi boji) spočívá v tom, že v tom samém okamžiku za něj vládnoucí třída, národní a mezinárodní buržoazie, okamžitě najde náhradu. Někoho kdo bude „čistější“, „upřímnější“, „bližší“ našim trápením, nám „buranům“, „špíně lidstva“, „hladovým“, „psancům této bídy“, nám proletářům, kteří nemáme nic než své paže a své hlavy, abychom je každý den prodávali šéfovi, nám, kteří nemůžeme než každý den chodit do práce za mizernou mzdu. Skutečný problém spočívá v tom, že celá kapitalistická společnost musí být zničena, abychom mohli navázat skutečně lidské vztahy navždy prosté vládců a ovládaných, utlačovatelů a utlačovaných, vykořisťovatelů a vykořisťovaných...

Mnohé „žluté vesty“ stále volají po legalitě (RIC apod.). Řekněme to jasně: buržoazní „právo“ je jen právní kodifikací výrobních vztahů, vztahu dominance jedné společenské třídy (buržoazie, vlastníků výrobních prostředků a prostředků reprodukce neboli třídy kapitalistů) nad druhou (to jsme my, odcizení prostředkům našeho bytí). Buržoazní pořádek nakonec není nic jiného než zuřivé uplatňování buržoazního třídního násilí pod rouškou větší či menší participace ovládaných na svém vlastním ovládnutí. Tento pořádek však čím dál tím víc skřípe a hnutí „žlutých vest“ je jen jednou ze součástí tohoto pro lidstvo ozdravného a spásného procesu.

**Pokračujeme až ke konečným důsledkům naší kritiky!
Organizujeme se, diskutujeme a žijme se společně oheň vzpoury!**

Kamaráde, slyšíš v dáli příboj revoluce?

„Merry CRISIS and Happy New FEAR“ (Athény, 2008)

<https://paris-luttes.info/gilets-jaunes-la-lutte-continue-11463>
nosotros.proletarios@gmx.com

📌 „NEVZDÁME TO“

Noviny

„Jaune“ je stav mysli. Stav odhodlání. Po dvou měsících boje jsme cítili potřebu jasně prezentovat naše vítězné pozice uvnitř hnutí, které se jen hemží podomními obchodníky se všemi možnými porážkami „na klíč“. Tito lidé mají moc, mají prachy, mají nástroje propagandy a my se občas necháme zlákat jejich preludy a často i zadusit jejich návrhy. To konstatuje hnutí v několika různých městech ve Francii a tyto noviny se proto zrodily ze sdílení zkušeností. Chtěli jsme vdechnout život vítězným postojům, osvojit si je a umožnit, aby o nich probíhala diskuze. Kromě tištěných novin, jejichž publikování závisí na našich logicky nevelkých finančních možnostech, jsme také vytvořili on-line noviny jaune.noblogs.org, v nichž se chystáme publikovat různé příspěvky směřující k rozšíření a prohloubení hnutí. Zveřejníme je v příštím vydání. Pokud nám chcete zaslat své dojmy, příběhy, analýzy, finančně nás podpořit nebo si objednat naše noviny, můžete nám napsat na lisezjaune@riseup.net

„Jaune“ [žlutá] – Noviny pro vítězství

<https://jaune.noblogs.org/>

BOJUJEME ZA VŠECHNY

od „Jaune – Le journal pour gagner“

„Ale jaké máte požadavky?“ To je vždycky to první, co na nás vybafohnou média a lidé, kteří se staví proti hnutí. Touhle otravnou otázkou se neptají, jak jsme se dostali do ulic, ale jak nás z nich dostat pryč. A proto máme tolik problémů. Nechceme opustit ulice, které jsme dobyli, kruhové objezdy, které jsme zabydleli, a kolektivní moc, kterou jsme našli. Víme, že pár drobků naší situaci nezlepší, což znamená, že celá věc je pro mocné naprosto nezvladatelná. Navíc máme ten skvělý reflex, že odmítáme být zastupováni, což znamená, že nemůžou někoho koupit nebo popravit a hnutí tak oslabit. Říkají nám: „Chcete příliš moc“. Tváří v tvář takovému politickému amatérismu jim můžeme prostě jen říct: „Jděte do hajzlu!“. Vyjednávání zabíjí a politici jsou naši hrobaři.

Kdo chce prohrát?

Akorát, že ne všichni v hnutí s tím souhlasí. Protože možná ne všichni jsme ve stejné strastiplné situaci. My, pracující, nezaměstnaní, důchodci, žijeme ze mzdy (byť maskované za obrat v případě živnostníků), nebo ze sociálních dávek. Tuto mzdu a sociální dávky získáváme prodáváním své pracovní síly šéfovi. A tak on vydělává peníze, to pohání ekonomiku, na náš úkor. Dokážeme pochopit volání po jednotě v rámci hnutí žlutých vest. Ale pokud taková jednota znamená kráčet bok po boku s těmi, co nás denně vykořisťují, a jejich politickými zástupci, pak se nejedná o jednotu, ale o domestikaci. Ve skutečnosti jsou naše zájmy nesmiřitelné a to se odráží i na úrovni našich požadavků. Jestliže, tak jako teď, bude existovat povrchní smíření, bude to znamenat, že jsme prostě prohráli, že jsme se vrátili zpátky do práce a že oni dostali protekční zacházení a přednost v globální ekonomické konkurenci díky tomu, že se situace některých z nás zhoršila. Z této frakce hnutí se profiluje většina politiků. Stačí se podívat

na skupiny, jako jsou „Gilets Jaunes Libres“ nebo „La France en Colère“. To jsou platformy, které pravidelně přicházejí s takzvanými oficiálními požadavky, kde bují lobbying tradičních politických stran.

42 požadavků k obnovení pořádku

Zmiňme tu první seznam požadavků žlutých vest – je to abstraktní umělecké dílo, slátanina zájmů. Požaduje se v něm všechno a nic, od odchodu do důchodu v šedesáti letech, přes navýšení finančních prostředků pro policii, až po podporu drobného podnikání. A minimální mzda [SMIC] ve výši 1300 eur a práce pro nezaměstnané. Páni!

Avšak tento seznam se svými čtyřmi opatřeními proti cizincům také jasně odráží nacionalistickou tendenci, což je na hony vzdáleno našim problémům a jejich řešení. Člověk by musel být pořádně natvrdlý, aby si myslel, že problémy ve Francii přicházejí odjinud. Že odchod z EU nám umožní žít lépe, nebo že hon na nelegální přistěhovalce zvýší naše mzdy. Stal by se pravý opak. Říkají nám: „Uzavřete hranice a bude líp“. Podívejte se na Spojené Státy, Brazílii, Maďarsko, Barmu a Izrael, tam všude se různé mocenské skupiny snaží propagovat válku mezi chudými, aby se vyhnuly válce proti bohatým, zatímco dál vedou válku proti nám. Fašisti si prostě jen chtějí zajistit větší místo u stolu vykořisťovatelů tím, že napodobují Trumpa. A my nemáme žádný důvod jim v tom pomáhat.

Tento seznam požadavků ve skutečnosti nikoho nezajímá. Jen politici doufají, že z toho něco vytřískají, a média si samozřejmě nenechají ujít příležitost z nás udělat ultrapravicové kriminálníky. Když na nás volají cizím jménem, nemusíme se otáčet.

RIC? Pic! Křach!

Někteří politici odešli, obzvlášť ti z tradiční ultrapravice jako Marine Le Pen, ale těžkosti nám přinesla jiná iniciativa, podporovaná mnoha politickými organizacemi od krajní levice po krajní pravici: RIC [Referendum občanské iniciativy] ve jménu lidu a demokracie. Jak jsme již řekli výše, náš politický systém je postaven na iluzi absence sociální a ekonomické nerovnosti. Vykládají nám o národech, svobodných a rovných občanech ve světě, kde je jediným skutečným pravidlem vykořisťování jedné třídy druhou. Je to buržoazní propaganda, která nás přesvědčuje, že jsme především občané a až pak proletáři, že ideje předcházejí materiálním podmínkám. Ale Republika nám ledničku nenaplní. A RIC se veze na této iluzi. Musíme říct, že na první pohled se takový návrh zdál atraktivní. Bylo nám řečeno, že takto bude náš hlas konečně slyšet, že znovu získáme

moc nad svým životem. Že budeme rozhodovat o všem. A dokonce bez boje, bez toho, abychom riskovali život na kruhových objezdech a na demonstracích, prostě jen prostřednictvím voleb, na svém počítači ve svém obýváku, v pantoflích a blízko příjemně praskajícího krbu! Ale v byznysu to chodí tak, že když chceš něco prodat, musíš lhát: „Ano, až budeme mít RIC, bude možné prosadit vše!“ To je lež. Jak se sakra máme ptát buržoustů na jejich názor na zvýšení našich mezd! Hlasování proti zájmům kapitalistů, například navýšení hodinové minimální mzdy, by bylo prostě odmítnuto. Jen si vzpomeňte na referendum z roku 2005. A to ani nemluvíme o masivní propagandě, které bychom, každý sám před svým monitorem, byli vystaveni, abychom hlasovali proti.

Macrone rezignuj

Protože v tom je síla žlutých vest. V tom, že nejsme sami. Oprostiti jsme se od individualismu, do kterého nás společenský systém uzavírá, obzvláště u volebních uren. Skutečnost je taková, že vláda nám nikdy nedala tolik, aniž by jí někdo o něco žádal, jako během těch dvou měsíců boje. A její pokusy hasit oheň sklenicí vody nic nezměnily. Prezidentova celonárodní debata je jako lekce morálky. Teď se Macron rozhodl lít místo vody olej. Jsme připraveni.

V opozici k RIC někteří z nás prohlásili: „K vítězství nepotřebujeme RIC, prostě chceme, aby Macron odešel“. Za tímto požadavkem stojí dobrá myšlenka vyzdvihnout naši vlastní akci, zaměřit debatu zpět na naši kolektivní moc. Vskutku, je to ulice, jež přiměje Macrona rezignovat, a ne nějaké hlasování. Ale hned potom přichází otázka: „Kdo ho nahradí?“. A to je přesně ten problém. Ať už je Macron jakkoliv arogantní, je nahraditelný a jeho nástupce bude na obranu zisku dělat přesně to samé. Dítě se jednoznačně musí vylít i s vaničkou. Existující instituce jsou zde proto, aby bránily logiku peněz a vykořisťování.

Vstříc nekonečnu a ještě dál

Abychom mohli pokračovat, musíme hnutí posílit, rozšířit ho v souladu s našimi principy solidarity a prohloubit ho tak, až naše společná logika odmítnutí současných životních podmínek skutečně otřese tímto světem. Není potřeba mít na to plán. První kroky často vychází z pocitů, jak se ukázalo během minulých dvou měsíců. Musíme si osvojit bojovnost proti všemu, co nám bude stát v cestě. Práce nám brání v boji, naší odpovědí je stávka. Represe se nás snaží zastrašit, organizujeme se tak, aby jí nikdo nespádl do chřtánu. Dochází nám peníze, vytváříme solidární síť se zemědělci. Už si nemůžeme dovolit platit nájem a účty, už je neplatíme. Odstřihnou nám elektřinu, někteří ze žlutých vest, co pracují u EDF [francouzský dodavatel elektřiny], ji zase zapojí. Máme hlad, vezmeme si zboží z obchodů a zorganizujeme velkou distribuci zdarma pro všechny. To jsou některé příklady z mnoha, ale všechny míří k jednomu cíli: změnit naše hnutí v mobilizační bod, ke kterému se může připojit každý, aby zde našel sílu, vzájemnou pomoc a způsob, jak žít navzdory krizi, tedy v naprostém protikladu s mizérií našeho každodenního života. Žluté vesty otřesou tímto světem. Tento otřes nemůže nikdo předvídat. Říká se mu revoluce.

<https://jaune.noblogs.org/post/2019/01/06/on-se-bat-pour-tout-le-monde/>

Úvodník k „Jaune“ číslo 1:

Zvítězit. Pro ty, co se hnutí žlutých vest neúčastnili, se to může zdát jako ambiciózní plán. Auta jezdí na benzín, nás pohání úsilí. Od sedmnáctého listopadu se statisíce z nás účastní akce. Potkáváme se na kruhových objezdech, organizujeme se, abychom zablokovali ekonomiku, a společně se stavíme na odpor policii při demonstracích. Už léta jsme neviděli takové odhodlání „malých“ lidí. A ani nás nenapadne teď přestat. Proto vydáváme tyto noviny. Aby boj pokračoval. A především abychom zvítězili. Ale zvítězit v čem? Nebo spíš jak daleko v tomto vítězství zajít? Na to nikdo nedokáže odpovědět, ale nebudeme brzdit své ambice. Jsme pro rozšíření a prohloubení hnutí proti životu příliš drahému na to, aby se dal žít. Ať se stane denním chlebem všech, kteří v této zemi žijí. Necht' bez jakýchkoli skrupulí přeroste přes hranice Francie, tak jak se to již děje v Belgii, Německu, Španělsku, Iráku, Súdánu atd.

K tomu hnutí nepotřebuje vedení. Právě naopak, to čemu politici říkají „směrování“, ať už je nacionalistické, zmatené, občanské nebo rasistické, není nic jiného, než způsob jak revoltu svést z cesty, jak rozdrtit nejdřív jedny, a potom všechny ostatní, aby si buržousti mohli dál v klidu mastit kapsu. V těchto novinách se snažíme najít odpověď na otázku, jak udělat hnutí ještě silnějším a neovladatelnějším než už je. Jak rozvíjet solidaritu se všemi proletáři bez výjimky, abychom se spolu postavili tomuhle mizernému životu? V těchto novinách diskutujeme o strategiích boje, jako jsou stávky a blokády, ale také o manévrech nepříteli, obzvláště o represí, která na nás těžce doléhá, a o tom, s jakou praktickou odpovědí přijít, abychom represí nenechali nikoho na pospas.

Vidíme, jak si mohou tisk, politická třída a šéfové vykřičet plíce, aby hnutí rozdělili. Křičí „kriminálníci“, „násilí“ a „teroristé“. Mají těchto slov plnou pusou, aby nás odradili od boje a skvělé je, že jim tenhle trik nevychází. Musíme však říct, že to čím jsme si v posledních dvou měsících prošli, nebyla žádná procházka růžovým sadem. Účast na hnutí je náročná, supí už se slétávají, poslední dny před výplatou jsou stále stejně těžké a na obzoru se rýsuje něco jako apokalyptický film. Takovou budoucnost odmítáme, a proto dáváme dohromady prostředky, jak s tím vším skoncovat. Některé z nich navrhujeme na následujících stránkách. „Jaune“, novin pro vítězství.

Fotomontáž „Gilet Jaune“

VÝZVA „ŽLUTÝCH VEST“ Z VÝCHODNÍ PAŘÍŽE

od „gilets-jaunes-revolutionnaires“

Naše vesty už nejsou proprietami silniční bezpečnosti, staly se poznávacím znamením globálního zpochybnění daného řádu. Neblýskají se proto, aby úřady upozornily na jakousi nouzi nebo společenské obavy. Neoblékli jsme si je proto, abychom od Moci něco požadovali. Žlutá barva našich vest není ta samá, kterou si dělnické hnutí obvykle spojuje se zradou. Je to žlutá, jako je žlutá láva hněvu, kterou začíná chrlit už příliš dlouho dřímající vulkán sociální revoluce. A je žlutá pouze proto, že obsahuje červenou.

Pod jménem „žluté vesty“ se probouzí titán, stále ještě omámený z kómatu, ve kterém byl ponořen po více než čtyřicet let. Tento kolos nezná své jméno, nepamatuje si svou slavnou historii, nepoznává svět, do něhož otvírá oči. Přesto si, když se znovu aktivuje, postupně uvědomuje rozsah své vlastní moci. Falešní přátelé, bachaři jeho snů, mu našeptávají různá slova. A on je opakuje: „Francouzi“, „lidé“, „občané“! Ale když je vyslovuje, obrazy, které se mu zmateně vynořují z hloubky paměti, v něm zasévají pochybnosti. Tato slova převalují jazyky v kanálech bídy, na barikádách, na bojištích, během stávek i ve věznicích. Jsou to slova ze slovníku impozantního protivníka, nepřitele lidstva, který po dvě století suverénně vládne strachem, silou a propagandou. Tento smrtelný parazit, tento společenský upír, to je kapitalismus!

Nejsme „společenství osudu“, hrdé na svou „identitu“ plnou národních mýtů, které nemohlo vzdorovat společenské historii. **Nejsme Francouzi.**

Nejsme masa vyrobená z „malých lidí“ hotových spojit se se svými pány za předpokladu, že jim tito budou „dobře vládnout“. **Nejsme lid.**

Nejsme agregát jedinců, kteří dluží svou existenci pouze uznání státu a jeho udržení. **Nejsme občané.**

Jsme ti, kteří jsou nuceni prodávat svou pracovní sílu, aby přežili, ti, z nichž buržoazie získává svůj zisk tím, že jim vládne a vykořisťuje je. Jsme ti, po kterých kapitál ve své strategii přežití šlape, které obětovává, které odsuzuje. Jsme ona kolektivní síla, která zruší všechny společenské třídy. **Jsme proletariát.**

Vědomi si našich historických zájmů varujeme, že:

- **Hnutí žlutých vest bude poraženo, pokud bude i nadále věřit, že zájmy pracujících jsou slučitelné se zájmy šéfů.** Tato iluze si už vybírá svou daň, protože ji Macron využívá k tomu, aby protest otočil proti vykořisťovaným. Chudáci kapitalisté – které oportunisticky líčí jako chudé kapitalisty, malé podnikatele, řemeslníky a další, kteří zaměstnávají jen sami sebe – oběti sociálních „odvodů,“ prý sdílí stejný osud jako jejich zaměstnanci. Bude proto nutné je ušetřit a omezit se na žebrání směšné almužny od těch největších z nich. Takový postoj Moci umožňuje, aby nás urážela, zatímco předstírá, že plní naše požadavky. Takzvané navýšení SMICu zaplatí pouze námezdní pracující. Zrušení růstu CSG maskuje pokračující snižování důchodů těch nejchudších.

- Na základě tohoto pokřiveného pohledu tvrdí jistá část žlutých vest, že méně nákladný stát by umožnil snížení daňového zatížení, které drtí jednotlivé podniky. Došlo by tak k oživení ekonomiky a prospěch by z toho měl každý... Ale to je velmi špatná pohádka. Protože to není stát, kdo dusí malé kapitalisty, ale především logika konkurence, která zároveň umožňuje jejich existenci a jejímž prostřednictvím mohou mít svůj podíl na trhu a rozvíjet se. Hnutí tak staví otázku společenského problému špatně, chápe ho jako problém „špatně řízeného státu“, místo toho, aby se zaměřilo na kapitalistický systém. Vládní program demontáže „sociálního státu“ ve jménu „vylepšení veřejné aktivity“ se tak konsoliduje. Politika sociální dravosti, která spočívá ve zrušení přerozdělování od bohatých k chudým, dosud prováděná prostřednictvím sociálního zabezpečení a veřejných služeb, paradoxně posiluje. Stejně to platí o opatřeních k celkovému snížení mezd, včetně mezd odložených (důchody, dávky v nezaměstnanosti,...), které tak stát obhajuje. **Pleteme si bič sami na sebe.**

- V tomto úhlu pohledu, který je zastáncem ekonomické rovnováhy za předpokladu, že je řádně spravována, přichází vše, co je v ekonomice špatné, zvenčí: daně, Evropská unie, „finančnictví,“ „kosmopolitismus“ (a v pozadí se někdy poukazuje na „Židy“ a „ilumináty“) či přistěhovalci. Pokud nepochopíme nebo si odmítáme připustit do očí bijící fakt, že je to kapitalismus – jako systém produkce bohatství z vykořisťování lidské práce – kdo je v krizi, otevíráme dveře reakčním formám záloh daného společenského řádu. **Deset let krajně pravicového internetového aktivismu silně ovlivňuje tento sebevražedný stav všeobecného zmatení, o**

kterém mnoho žlutých vest věří, že v něm naleznou řešení svých potíží.

• Jedno z těchto „řešení“, **Referendum iniciované občany**, dlouho podporované fašisty, a nyní i Melenchonovými stoupenci, je **podvod, který má sociální otázku potlačit prostřednictvím institucionálního blafování**. I kdyby bylo přijato, nevyřešilo by toto demokratické opatření vůbec nic. Zvýšilo by volební elasticitu, ale zachovalo by poměr mezi společenskými třídami – jeho podmínky a jeho výzvy – v němž by se opevnil legální reformismus, onen chudý příbuzný již tak iluzorní ekonomické reformy. Znamenalo by to ještě trochu otevřeněji obhajovat naše každodenní zotročení.

Vědomi si úkolů, které před námi stojí, konstatujeme, že:

• **Hnutí žlutých vest končí u bran podniků, to znamená tam, kde začíná totalitní vláda zaměstnavatelů.** Tento stav je důsledkem několika různých faktorů. Připomeňme alespoň tři: 1) Roztříštěnost výroby, situace v níž velký počet zaměstnanců pracuje ve (velmi) malých a středních podnicích, kde jim jejich blízký vztah k zaměstnavateli velmi ztěžuje možnost stávkovat. 2) Prekérní pracovní podmínky velké části zaměstnanců, které vážně zhoršují jejich schopnost jít do konfliktu v jednotlivých firmách. 3) Vyloučení a nezaměstnanost, která postavila mnoho proletářů mimo sféru výroby. Velké části žlutých vest se týká minimálně jeden z těchto vlivů.

• **Další složka námezdní síly, která pracuje ve velkých korporacích a má vyšší jistotu zaměstnání (CDI a legální status) žije ve skleníku, na jehož oknech se síla hnutí láme jako vlna o skálu.** Tomuto

segmentu pracující populace je rezervováno speciální zacházení ve formě manažerské efektivity a hanebné odborářské kolaborace. **Buržoazie si dobře uvědomila, že tato kategorie pracujících má moc zasáhnout kapitalistickou výrobu v samém jejím srdci prostřednictvím neomezené generální stávky.** Proto upevňuje pacifikaci této složky pracujících a rozdává cukříky ve formě „výjimečných vánočních premií.“

Vědomi si našeho cíle prohlašujeme, že:

• **Se ztotožňujeme s výzvami žlutých vest z Alès, Commercys a Saint Nazaire**, jejichž odmítání jakékoli hierarchické organizace, jakéhokoli zastupování, a jejichž snaha zaměřit se na kapitalisty, pro nás vyznačuje cestu, kudy se máme dát.

• **Chceme rozbít ideologické, manažerské a odborářské překážky, které drží hnutí žlutých vest mimo sféru výroby.** Musíme užít mimořádnou sílu hnutí, kterou ještě násobí jeho odhodlání, k tomu, abychom uskutečnili to, o čem miliony vykořisťovaných usilují už tolik let, a čeho zatím nikdy nedosáhly: paralyzovat výrobu zevnitř, rozhodnout o stávkách a jejich koordinaci na všeobecných shromážděních, sjednotit všechny kategorie námezdních pracujících v jednotné perspektivě svržení kapitalistického systému a přivlastnění si výrobního aparátu. Skončíme s hierarchickým útlakem kapitalismu a státu.

• **Od tohoto okamžiku chceme diskutovat o stávce, o tom, jak ji zahájit, rozšířit a koordinovat.** Kontaktujte nás, připojte se k nám!

<https://paris-luttes.info/appele-de-gilets-jaunes-de-l-est-11521>
gilets-jaunes-revolutionnaires@protonmail.com

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlastní ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylly v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velké majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, třídu buržoazii, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jiní vyrobili stejnými pracujícími lidmi, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme nakusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarkety, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdní práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celé lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojný krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechna majetek, který buržoazie kontroluje, vlastní a prodává. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabili v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdní práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizování občanů, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizovaný prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tváří“, ale vždy podřívají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce.

Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlatu starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlatu neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujícího, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlasti a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismus.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrátném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské rozpolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabin uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopnou uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdní práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám.

Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdní práce, rušení zbytečných profesí a výrob, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou rozpolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepříznivého poměru sil nepočetné a bezvýznamné, a neuvědomělejších a nejradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokuji cestu ke vzniku otevřené třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.